

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

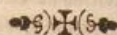
Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 2. Quomodo illi Deus declaraverit, hung patientiæ statum esse
perfectiorem præcedente, satisfeceritque ipsius, ea de re, dubijs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

tum latronum, ita sanctus timor, qui apud me perpetuò durat, quemq; mihi dat Divina Majestas, sit clavis, quâ occluduntur & servantur gratiæ, mihi ab eadem Majestate præstitæ.

CAPUT II.

Quomodo illi DEUS declaraverit, hunc patientiæ statum, esse perfectiorem præcedente, satisfeceritq; ipsius, ea de re, dubijs.

Non obstantibus dictis, affligebatur ista famula DEI, in hoc suo statu, in quo continuè sustinebat tot morbos, tribus quatuorve rebus, ex quibus illi oriebantur quedam dubia, seu profecta ex amore querela, de DEO; propterea quòd ij cruciatus illam fuerint soliti impedire, ne frequentius cum Divina ipsius Majestate, ut consueverunt, familiariter ageret, nève conversaretur cum proximis, qui adventabant, ad ipsam alloquendam. Et idcirco timebat, ne id totum fieret, propter sua peccata, unâq; metuebat, ne laboretur denuò in alia, ob defectum resignationis ac patientiæ. Sed ad omnia respondit, & plenè illi satisfecit Dominus.

§. I.

Quodam die, inquit, dum essem graviter afflicta, incepti enarrare DEO meas miseras, fragilitates, ac necessitates, quas inter, plurimum de eo querebar, quòd viderem, me plerumq; non posse subito excludere ex animo omnia, quæ non sunt DEUS, & uni ac soli ipsius Majestati adhærere. Licet enim pars superior semper ab ipso dependeat, cum eòq; sit coniuncta, contemplando illum, oblectando, & amando, non potest tamen omnes in id suas potentias & actiones integrè impendere, sicut priùs, neq; eum sola versari Divina Majestate. Et quia, tot jam annis, DEI, cum mea paupere anima, communicatio, ex mera ejus bonitate, erat tam

continua, tamq; familiaris, non poteram cogitare, aliam esse præcipuam hujus rei causam, quàm meos defectus, miseras, & peccata. Interea mihi dixit Divina Majestas: Amica, parum assequeris, ac parum potes intelligere de meis sublimibus, & incomprehensibilibus judicijs; simulq; gravissimo sui Divini vultus, & oculorum intuitu & motu, indicabat ac significabat id, quod exprimebat verbis, & innuebat meæ animæ. Sed quia ego apprehenderam, quod dixerat, respondi Domino: Verè, mi Domine, firmissimè credo, quod à Tua Majestate dicitur; Sed quis dubitat, quin defectus creaturæ separent animam à suo DEO, ac Domino? Non bene dicis (repositus Divina Majestas) etsi enim univèrsim, ita se res habeat, aliter tamen speciatim accidit in ijs, qui me verè amant: horum enim defectus consumuntur, ac pereunt in igne charitatis & amoris, quo feruntur in DEUM, sicut levis palea posita ante infinitum ignem, remanentq; ex illis, cineres humilitatis, & propriæ cognitionis, quibus conservatur ignis, & prunæ ardentes Divini amoris. Quod si verò existimas, teq; nunc esse credis, remotiorem à me, quàm in alio statu, propter allegatas rationes; expecta. Et hoc dicto, me rapuit in admirabilem ecstasim, in qua vidi illum Dominum, (qui me taliter alloquebatur, sèq; mihi communicabat) erat Christus JESUS Dominus noster, cum magna majestate, & magnificentia, incinctum circulo, cujus altitudo excedebat latitudinem, eratq; accommodatus

ac adaptatus ipsius personæ. Hic circulus fuit pulcherrimus & lucidissimus, habuitque suos emicantes splendores & radios, quibus erat plenus, directos versus personam Christi Domini. Intrâ eundem circulum, & apud pedes Divinæ Majestatis manebat mea anima, quam permeabant, & penetrabant isti radij, pertingentes suis cuspidibus ad Dominum. Tum mihi dixit: Itâ es mihi vicina, & sic me tibi habes vicinum. Fui propterea vehementer humiliata, obstupefacta ac attonita, & correpta sum desiderio, sciendi, ipsamque interrogandi, quàm fuerit vicina Divinæ Majestati mea pauperçula anima, in statu antecedente, in quo nihil erat aliud, quàm uniones, visiones intellectuales, & ardentes affectus, ut vix posset cuiquam alteri rei esse intenta, quæ non esset DEUS, & amplius DEUS; passiones quòq; animæ videbantur, esse quasi extinctæ ac mortificatæ. Responsum quo Dominus huic interrogationi satisfecit, non fuit aliud, quàm translatio meæ animæ ad quendam amplum & spatiosum campum, ubi non vidi Divinam Majestatem; sed ille campus plenus erat DEO, & in medio ejusdem campi manebat mea anima. Dicitumque mihi est subito: Ita eras conjuncta DEO, in eo statu, de quo quæris: Non est tamen iste status melior & aptior, ut in eo perveniatur ad majora, in quo solus DEUS in creatura operatur, propter meram suam bonitatem, & clementiam, & quia id tali animæ tunc expedit: Sed ille, in quo creatura est quasi derelicta, ac deserta à DEO, tantumque navigat adverso flumine, & invocat DEUM, ac ad eum aspirat, diu noctumque ipsum quærens, sine quiete, sine gaudio, aut solatio, ut anima quodammodo pendeat inter Cælum ac terram, & nec fruatur DEO, quia illum non invenit, neque adesse advertit, quamvis ipsum habeat ac possideat; nec etiam fruatur creaturis, quia illas jam propter DEUM dereliquit, ipsæque eam ultra non fatiant, neque sinum illius replent; ubi nihil aliud est reperire, quàm afflictionem & crucem, ut natura, cum suis doloribus &

passionibus, videatur consurrexisse contra spiritum, ejusque imperium detrectare. Iste est admirabilis status (dixit Dominus) & plurimum disponit, ad assequenda magna dona, accedente meâ gratiâ & auxilio. Quæ enim in eo reperiuntur, non sunt amplius indomitæ passiones animæ, sed meæ permissiones, pro majori ipsius bono, siquidem jam prius transivit illum primum statum subjugationis passionum, ac propriæ voluntatis, seque exercuit in virtutibus, ubi, meâ urendo gratiâ, & favore, se disposuit, ut in ipsa operarer illa mirabilia & specialia, ut sunt meæ visitationes, & uniones, ac oblivio omnium creaturarum, unâ cum cæteris omnibus bonis, quæ consequuntur hunc animæ statum, eique sunt adnexæ. Atque talis est is, in quo nunc versaris, propter quem tantopere mihi es quæsta, dicendo mihi, te esse perditam, & à me remotissimam. Statim autem, his dictis, Dominus disparuit, neque illum amplius tunc anima vidit, sed mansit plena solatio, & vehementer est mirata, quòd audiret ac intelligeret ea, quæ ipsi Dominus, eo modo, dixerat.

§. II.

Quod attinet ad alteram difficultatem, sic illi satisfecit. Quadam vice, ait, dum paterer gravissimos dolores, incepti mihi ipsi dicere, bene fieri, quòd illos paterer, in pœnam nimirum meorum peccatorum. Superveniente autem acutissimo dolore, incitante me ejus vehementiâ, dixi inadvertenter: Paulatim Domine! Et Divina Majestas me interpellavit, dixitque mihi: Noli id dicere, Amica: nam si ego essem capax doloris, sentirem maximum, ex tui afflictione. Vivo ego! quòd non meminerim tuorum peccatorum. Fabrico autem tibi pretiosam coronam, ut Pater meus recreetur, quotiescunq; te viderit: quod mihi magnum attulit solatium.

Aliâ occasione, dum me dæmon undequaque summè torqueret, omnique essem destituta solatio, converti me ad DEUM, G ggg 3 statim

statim ac reperi ad itum, dicendo ipsi: Mi Domine & dilecte meæ animæ, dic mihi, per tuam bonitatem: quæ fuit causa hujus tanti mali, quod patior, propterea quòd te à me absentes, & dæmon me ità excruciet? Dic, dilecte mi, quid feci, in quo tibi displicui? Hæc & alia dicebam cum lachrymis & gemitibus, non quòd mihi esset grave pati, amore ipsius; non enim erat; sed dulcissimum & suavissimum: verum dolor ille proveniebat ex ardenti amore, quo erga ipsum ferebatur mea anima, & ex desiderio ei placendi, utq; in me glorificaretur. Ad hæc omnia respondit Divina Majestas id unicum, quod mihi satisfecit: Dic agè, quid feci ego, quando ità fui habitus, sicut scis, ut sustinerem tanta tormenta, & Crucem amore tui?

Aliàs, cum dicerem Domino: DEUS mi, propter quale peccatum meum, me ita affligis? respondit mihi Æternus Pater dicens: Dic tu, Anima, propter qualia peccata afflexerim meum Filium, permiserimq; ut tantopere excrucietur? Respondi: Meus Dominus non habuit peccata, passus est propter mea, & totius mundi. Tu verò, dixit Dominus, non pateris modò propter tua peccata, sed ut manifestetur in te meâ gloria, ac propter majus bonum animæ tuæ, & cæterarum animarum. Dixi illi secundò: Ah! mi Domine, videris à me abhorrere. Dominus autem respondit: Aspice, Anima, aspice me. Et exhibuit mihi suum Divinum pectus atq; cor, intra quod me vidi, dicens mihi: Nunc non poteris dicere, quòd à te abhorream, cum sis in meo corde.

§. III.

TAndem exposui Domino, ultimam meam querelam, de hoc præsentis statu, dicendo ipsi: Mi Domine, ex una parte mihi dicit Tua Majestas, quòd, si alloquerer tales personas, converterentur, vel emendarentur; ex alia verò, me ità affligit, ut illas non possim alloqui, quid est hoc? Respondit mihi Dominus: Modò magis præ oculis habeo tuum majus bo-

num & profectum, quàm proximorum. Tunc misera eorum, qui me volebant alloqui, illi dixi: Cum Tua Majestas non sit acceptatrix personarum, posset omnibus benefacere, quasi dicerem: Benefaciat his, quibuscum mihi esset loquendum, quamvis cum ipsis non loquar. Verum Dominus, qui in omnibus operibus suis est justus & rectus, attendens etiam ad dispositionem, non omnium, sed quorundam, qui me voluissent alloqui, respondit: Ipsi id apud me non promeruerunt, vel se reddiderunt gratiâ meâ indignos: atq; ego nunc tecum sic volo agere. Unde apparet, quanti aestimet DEUS statum patientiæ: siquidem in illo constituit suos servos, quamvis propterea ipsis sit abstinendum ab eo, quod possent prestare proximis, cum eorundem commodo: quod quidem intelligere oportet, illum velle, quando ipse, pro sua infinita sapientia, id sic disponit; non autem dum per nostram indiscretionem, nos reddimus ineptos, pro ejusmodi operibus.

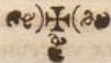
Aliud simile dubium ipsi Dominus eximit, idem aliter concludendo. Dum, inquit, quodam die ponderarem diversas vias, quibus me DEUS ducit, animadverti, quòd, ante viginti quatuor annos, mihi quædam revelaverit futura; ut pestem, quæ grassata est Vallisoleti, sex mensibus antequam ingruisset, unâq; tempus, quo erat desitura; nec non mortem quarundam insignium personarum, ejusdemq; causam, & similia, quæ prædicebam jussu DEI, nunc autem mihi nihil diceret futurum, sed solummodò id, quod hîc & nunc oporteret fieri; incidit mihi cogitatio, cur mecum jam aliter ageret DEUS, vel, erraverimne in prædicendis ijs rebus. Dum hoc animo revolverem, vidi Divinam Majestatem, quodammodo indignabundam, quæ mihi, quasi me redarguendo, dixit: Nunquid' fortè vis investigare occulta iudicia hujus mei facti? Noveris, nunc esse ea tempora, ut, quæ tibi dico & revelo, multa ex illis malè fuerint accepta, atq; etiamnum accipiantur, ideoq; facio, ut contineas, ne quidquam dicas. Intellige verò, te modò esse in sublimiore statu me-

ma, quam unquam fueris, qui, in oculis DEI & hominum Sanctorum ac spirituum id intelligentium, est; *amore mei pati*. Iste est excellentior status, quam dum suscipiuntur misericordiae, & gratiae, vel prophetiae, aut revelationes meae. Cum igitur existas in isto statu, & ego te detineam in hoc lecto patientem, lauda me, ideò, & benedic. *Nihilominus solatus est illam Dominus alià vice, dicendo ipsi, quòd per hunc patientia statum eam etiam perficiat, ut beneficiat alijs: cum enim ipsa illi diceret: Domine, propter mea peccata me detines in lecto jam duodecim annis, sicut ligari solet, & claudi canis venaticus, qui si ejulet, intrat curator canum, & illum flagellat. Mittamus jam ista; dixit Dominus, cum magna gravitate. Ità oportet claudere canes venaticos, ut bene venentur, qui, dum educuntur ad venationem, sunt fideles suis Dominis, feruntque ipsis pradam ad manum. Talem te exhibuisti tu, erga me, quae mihi adduxisti multas Virgines ad Religionem. Sed adverte, dari etiam quasdam aves, quas eorum Domini gestant in manibus, & admovent suo pectori ac fovent, & alunt*

carne cordis, ac deinde dimittunt ad capiendam pradam, quam adferunt suis Dominis, ità tu mecum agis: quia ego te gesto in meis manibus & foveo, ac alo meà carne & corde, tu verò postea bene facis alijs, quos adducis ad meum servitium.

Aliàs (in Decembri Anno 1623.) dixi meo Domino: Videor mihi, mi Domine, jam hìc hærere instar trunci, eò quòd nihil agam boni, & quod cuiquam proficit. Dominus autem mihi respondit: Quomodo hoc dicis? Nónne te perpetuò resignas in meam voluntatem, ac desideras bene omnia facere, quae concernunt meum honorem, sempèrque me invocas & rogas, ut te liberem à doloribus, si est è gloria mea? Cum id facias, quomodo dicis, te esse similem trunco?

Alià vice dixi Domino: Mi DEUS, jam non possum cum ullo loqui, nec scio, quid dicam. Videor mihi quasi extrame esse, neque possum respondere ad interrogata. Tum Dominus: Ne te id reddat folicitam: ego enim loquar, & respondebo pro te.

CAPVT III.

De excellentibus actibus resignationis, in Divinam voluntatem, quos frequentissimè exercebat in suis gravibus doloribus, & quomodo ei DEUS ostenderit, sibi illos valde placere, ipsamque plurimum ijs promereri.

TAntopere DEO placebat resignatio, & conformitas, quae Venemobilis Marina suam voluntatem transfundebat in Divinam, inter suos graves dolores, ut ipsi id persèp manifestaverit varijs obstupescendis vijs: quia se continuè exercebat in eliciendis actibus hujus resignationis, eò quòd vehementer metueret, ne contra illam delinqueret. Atq; hic timor, erat summa ipsius Crux, propter ardens desiderium patiendi, juxta beneplacitum DEI, qui die quodam, dum istos dolores pateretur, illi dixit: Per me ipsum tibi polliceor, propter hanc tuam desideria adimplenda mea voluntatis, quòd te nunquam sim derelicturus, sempèrque, sim tibi adfuturus in tuis tribulationibus.

§. I.